

Anunciata

en missió

"Us estendren per tot el món". Sant Francesc Coll

2014, N° 36

SUMARI

PORTADA

La Germana Patrícia al Benín

EDITORIAL

♦ Una trobada que transforma ...

SOBRE LA REALITAT

♦ Dret a l'alimentació

DES DE LA MISSIÓ

- ♦ La riquesa de conèixer y viure l'Evangeli
- ♦ Any de la fe a Almonte -Huelva
- ♦ Nova presència a Vietnam
- ♦ Des de la «Cañada Real»-Madrid
- ♦ Des de Puig d'Olena – Barcelona

TESTIMONIS

- ♦ Una missionera apassionada.. Brasil
- ♦ Una iniciativa solidària- Almonte
- ♦ Dues joves compromeses

EXPERIÈNCIES MISSIONERES

- ♦ Trobada del voluntariat– Madrid
- ♦ Experiència a Guatemala
- ♦ Experiència dels mestres de Xile a Centreamèrica
- ♦ Experiència dels joves d'Uruguai i Argentina a Añatuya

CONTRAPORTADA

- ♦ Reconeixement del grup Espiga-Sagunt

CONTACTE

Tf. 91 533 4512

dacgmis@dominicasanunciata.org

A LA XARXA

Facebook: Anunciata en Misión

Web: dominicasanunciata.org

Edita: Dominiques de l' Anunciata
C/ La Granja, 5 Madrid

Fotomecànica e impressió:

Anebri,S.A

Tf. 91 560 81 50. Madrid

Deposito: M-8

ANUNCIATA
en missió

La Gna. Patrícia amb un grup de nens que compartien un plat de menjar al bell mig d'un carrer de Sinendé - Benín

EDITORIAL

UNA TROBADA QUE TRANSFORMA I COMPROMET

El contacte amb la realitat que viuen tantes germanes i germans nostres en diferents parts del món marcades per la pobresa, la desigualtat, l'exclusió, i al mateix temps la trobada amb les persones compromeses amb aquestes realitats, qüestionen la nostra consciència solidària i el nostre compromís missioner. En el contacte amb aquesta realitat, lloc privilegiat per a la trobada amb Crist i la novetat de l'Evangeli tal i com repeteix constantment el Papa Francesc, elles s'han fet portadores d'esperança, de vida i, sobretot, d'amor.

En aquest número d' ANUNCIATA EN MISSIÓ volem novament fer-nos ressò d'algunes realitats que ens interpel·len, així mateix de les activitats, els compromisos, les experiències realitzades per nens, joves, voluntaris, germanes, des dels diferents racons del món i en diferents àmbits com són els centres educatius, parròquies, barris, comunitats de germanes Dominiques de l'Anunciata.

Agraïm a tots aquells que ens han volgut compartir les seves experiències, els seus testimonis i animem a d'altres perquè també ho facin.

L'any de la fe que hem acabat ha estat una gràcia que ens ha renovat en el nostre compromís evangelitzador. A tots els nostres lectors de la revista ANUNCIATA EN MISSIÓ, vinculats a l'obra de S. Francesc Coll, els desitgem un nou any ple de l'alegria de l'Evangeli, d'esperança i de compromís vers els altres.

Delegació de Missions

DRET A L'ALIMENTACIÓ = DRET HUMÀ

La seguretat alimentària és una realitat que ens segueix qüestionant perquè hi ha qui afirma que per primera vegada la humanitat té aliments i recursos suficients per eradicar la fam. Malgrat això la mala distribució i la manca de voluntat política són la causa que no s'hagi eradicat aquest flagell que atempta contra el dret de les persones, per això és urgent que els qui tenen la responsabilitat de vetllar pels drets de les persones redoblin en els seus esforços, prenguin decisions i busquin estratègies a fi d'eliminar les causes fonamentals de la fam i la pobresa.

El dret a l'alimentació està reconegut pel dret internacional i en les constitucions nacionals, perquè els Estats que han ratificat el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals s'han obligat a respectar, protegir i complir l'esmentat dret a l'Alimentació. L'obligació de **respectar** impedeix que un Estat posi obstacles als qui volen alimentar-se per si mateixos; l'obligació de **protegir** garanteix que ningú no pertorbi el dret d'una altra persona a l'alimentació; l'obligació de **complir** significa que l'Estat ha de donar facilitats establint un entorn propici, eliminant les discriminacions allà on existeixin, i **proporcionar** ajuda alimentària directa en situacions alienes al control de les persones que els impedeixen alimentar-se per si mateixes.

A l'informe de la FAO sobre el dret a l'alimentació de 2013, es senyala que hi ha hagut considerables progressos aconseguits aquests darrers anys, però també reconeix que encara queden alguns aspectes en aquest camp que segueixen subdesenvolupats.

No oblidem que el dret a l'alimentació està estretament relacionat amb el dret a l'accés a recursos com la terra, l'aigua, els boscos i les llavors que són essencials pels qui produeixen aliments pel propi consum, com el mateix dret al treball. De la mateixa manera l'accés als serveis d'atenció a la salut i del sanejament, així com les pràctiques d'alimentació adequada, també són essencials. En aquest sentit el dret a l'alimentació està estretament vinculat al dret a la salut.

Hi ha moltes persones amb les qui convivim dia rere dia que encara no se'ls ha reconegut el dret a l'alimentació, és per això que seguim lluitant per tal de fer valdre aquest dret, no només per prevenir la fam sinó també per assegurar la salut i el benestar dels més pobres.

La persona del Papa Francesc i el seu missatge està marcant molt a l'Església en aquests temps. Els seus gestos i escrits ens parlen del seu interès per apropar-nos més a la persona i al missatge de Jesús. L'Evangeli és un gran tresor que dóna sentit a la nostra vida i compromís.

«L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús». Així comença l'exhortació apostòlica «Evangeli Gaudium» escrita pel Papa Francesc, que la va entregar a la missa de clausura de l'Any de la Fe. En aquesta exhortació el Papa recull la riquesa dels treballs del Sínode dedicat a «La nova evangelització per a la transmissió de la fe».

El Papa ens invita a començar «una nova etapa evangelitzadora marcada per l'alegria» per això cal «tornar a les fonts i recuperar la frescor original de l'Evangeli», trobant «nous camins, mètodes creatius, signes més eloqüents, paraules carregades d'un renovat significat pel món actual» i posant en marxa «la revolució de la tendresa».

Parlant dels reptes del món contemporani, el Papa denuncia el sistema econòmic actual com «injust en la seva arrel». «Aquesta economia que mata» perquè predomina «la llei del més fort». La cultura actual del «descart» ha creat «qualcom nou»: «Els exclosos no són explotats sinó rebutjats, sobrants». Vivim en «una nova tirania invisible, a vegades

d'un «mercant divinitzat» on impera «l'especulació financera», «una corrupció ramificada i una evasió fiscal egoista».

Pel al Papa el compromís de l'Església és clar: «no pot ni ha de quedar-se al marge en la lluita per la justícia». En aquest compromís hi han rostres concrets que cal atendre perquè són els més febles: «els sense sostre, els tòxico-dependents, els refugiats, els pobles indígenes, els ancians cada vegada més sols i abandonats» i els migrants, per això exhorta als països «a una generosa obertura». De la mateixa manera reconeix: «doblement pobres les dones que pateixen situacions d'exclusió, maltractament i violència».

Ens adverteix dels perills de replegar-nos sobre nosaltres mateixos: «quan la vida interior es tanca en els propis interessos, ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'escolta la veu de Déu, ja no es gaudeix de la dolça alegria del seu amor, ja no batega l'entusiasme per fer el bé». «Sols gràcies a la trobada o retrobada amb l'amor de Déu, som rescatats de la nostra consciència aïllada i de l'auto-referencialitat».

Quan s'ha escrit, reflexionat, crescut, pres consciència, sobre la fe al llarg de tot aquest temps! «Ha estat un vertader do de Déu a la seva Església i per a totes les persones de bona voluntat».

Com visquérem a Almonte aquest any? Justament va coincidir amb la arribada de la «Verge del Rocío» a la població, que cada set anys, surt de la seu llogaret i durant nou mesos és el centre de religiositat, no només de tot el poble, sinó també de nombroses «Fraternitats», esteses arreu d'Espanya i d'altres països que vénen a visitar-la.

Els sacerdots de la zona veieren una bonica ocasió per demanar als Pares Claretians que ens ajudessin en una missió extraordinària. Va ser molt preparada; persones compromeses amb la seva fe, de dos en dos, com els primers deixebles, recorregueren tot el poble trucant casa per casa i motivant per fer Assemblees familiars. En elles es varen reflexionar temes de l'Evangeli i el compromís a què ens impulsa. Ells es feien present a totes les llars animant i aportant la seva Paraula.

Des de la Pastoral, seguint el Pla de formació del Bisbat, ja es vivia «La Lectura Creient de la Paraula», però amb la Missió duta a terme pels Pares Claretians, els monitors es reuniren en grups de persones àvides de reflexionar i viure l'Evangeli i aquests grups des de les hores han crescut.

La nostra comunitat de Dominiques de l'Anunciata està compromesa en l'acompanyament dels grups per portar a terme la Lectura creient de la Paraula, de manera especial al grup de les monitores per avivar el compromís cristià. És així com tractem de viure i anunciar la fe. **Gna. Pilar Medrano**

NOVA PRESÈNCIA A VIETNAM

És una comunitat internacional formada per quatre Germanes, -mexicana, filipina, vietnamites- que cerquen obrir camins d'Evangeli en aquesta nova cultura i oferir a l'Església la riquesa del nostre carisma.

Des d'Espanya les acompanyem amb el nostre record i pregària perquè la llavor creixi bé i aviat sigui una branca ben frondosa de la Congregació i es faci realitat el somni del Pare Coll que l'Anunciata

s'expandís per tots els continents. **Gna. Rosa M. Picas**

Fidels al nostre Carisma de Dominiques de l'Anunciata, una vegada més, hem donat resposta a la crida feta des de Caritas diocesana de la Vicaria IV de Madrid, a estar amb els més desfavorits. En aquests moments la nostra presència com a Congregació en aquest barri marginal es visibilitza a través de les Germanes Carmen, Ildenfonsa i Mª Carmen.

El dia 1 d' octubre va ser la meua primera visita al lloc concret de treball de tots els dimarts i dijous del curs actual. Començarem el nostre itinerari passant primer pel que s'anomena «Gallinero». És l'abocador on va a parar una part de les escombraries de Madrid. Vaig veure com nens, joves i adults regiraven les escombraries, viuen en cases de cartró, llaunes, plàstics, sense llum ni aigua. No puc descriure el que en aquests moments veien els meus ulls, però allà hi ha unes 80 famílies romaneses sense papers, gairebé sense identitat i amb inseguretat.

Passarem a prop de la parròquia i vaig veure com joves i no tan joves s'estaven punxant, dintre i fora dels cotxes que eren incomputables, amb els camells a les seves portes i traficant, ajustant preus... ens creuarem amb una furgoneta dels serveis socials de Madrid que reparteix metadona i controlen una mica la zona. Amb tristesa ens informen que és el barri amb més tràfic i més consum de droga de tota Europa.

Continuem la ruta, passem per un barri habitat per musulmans, amb la seva mesquita inclosa, gent a les portes de les cases amb vels i amb els seus petits comerços a l'estil africà. Aquí ens creuem amb una furgoneta de la Creu Roja que treballa en el barri, i és on es troba una antiga fàbrica de mobles, que Caritas lloga per desenvolupar les activitats que realitzem.

Seguim la nostra ruta i entrem en el que ells anomenen la «Cañada sense asfaltar». En aquesta zona hi viuen els gitanos romanesos i els gitanos espanyols, aquí ens trobem una furgoneta del Secretariat dels gitanos.

Després de veure tot el que és la «Cañada Real-Galiana» ens portaren a la fàbrica, lloc arreglat per la trobada de monitors i voluntaris, on es preparen els entrepans del berenar dels nens, tres sales d'estudi, serveis, dutxes i una sala de jocs.

Gairebé sembla impossible que a tan sols 14 ó 15 kilòmetres de la «Puerta del Sol» de Madrid es trobi aquesta zona on el deteriorament de la persona és tan gran. La veritat és que

em va impressionar molt aquesta realitat, però al mateix temps sóc feliç i amb il·lusió de poder donar una mica del meu temps a aquestes persones, encara que ens han dit que els passos són lents i la influència mínima...

No obstant això el que em a mi toca és sembrar, per alguna cosa es comença, no pretenc ni convertir, ni forçar, únicament ser i saber estar amb ells. Els fruits el temps ho dirà i el Senyor actuarà.

El treball que realitzo el comparteixo amb germanes d'altres congregacions i alguns estudiants de la Universitat de Madrid, doncs el recolzament escolar és personalitzat. A mi m'han assignat com a responsable del grup de 2on i 3e cicles de primària. Inicialment preparava material per al cicle en el que normalment hi ha els nois, però aviat em vaig adonar que els nens tenen moltes dificultats des de la base.

Després del recolzament se'ls dóna el berenar i a continuació es realitza alguna activitat de jocs educatius. Actualment el grup ja és de 27 i a la classe en tinc 12.

Mentre estem donant el recolzament escolar hi ha alguns nens, 10 cada dia,

que se'ls invita a dutxar-se, se'ls renta la roba que porten posada, se'ls hi seca i se l'emporten a casa tota neta; d'aquest treball se'n cuida una altre religiosa voluntària.

Faig amb molt de gust aquesta activitat, són els pobres entre els pobres, dono gràcies a Déu per donar-me la possibilitat de poder conèixer, estimar i treballar amb aquestes persones. Si alguna vegada un d'aquests nens és capaç de sortir del medi on viuen ja em sentiria satisfeta, encara que sóc conscient que no he d'esperar els fruits. Els nens, encara que no ho saben, tenen fam d'aprendre i són conscients que el medi on viuen no és el més digne.

En aquests moments se'm planteja un interrogant: Aquest treball, — donar afecte i cultura al més necessitat, amb el desig de fer-ho com ho faria Jesús— es pot dir que és Nova Evangelització?

Em sembla que en una realitat com la «Cañada Real» el més important és estar des de i amb una actitud misericordiosa, escoltant-los i acompanyant-los, que estiguem amb ells compartint la seva vida.

Gna. Mª Carmen Peris

Com la reina Ester «***Si gaudeixo del favor del rei, si al rei li sembla bé, li demano que em salvi la vida, desitjo que salvi el meu poble***». (Cf. Est. 7,3).

La Gna. Rosa Font va viure així al Brasil, la vaig veure i la vaig escoltar intercedint pel seu poble i Déu li va concedir de compartir 22 anys amb nosaltres al Brasil.

Des del noviciat sentíem parlar de la Gna. Font, però el que menys ens anàvem a imaginar en aquell moment és que aquesta germana passaria pel Brasil per donar algunes nocions de litúrgia, música i, el fet de conèixer la realitat dels nens, adolescents i del poble brasiler, la marcaria profundament; tant és així que al acomiadar-se va expressar el seu desig de tornar al Brasil per quedar-s'hi definitivament i així va ser, va arribar a l'any 1992.

Va viure compromesa amb la Justícia i la Pau, assumint en la seva vida l'opció de Jesús pels pobres, els marginats, les víctimes del sistema injust. El seu amor a Jesús, a l'Església, a la Congregació, a la infantesa i a la joventut, sobretot d'aquells que com ovelles s'han desviat del bon camí i per diferents motius varen entrar el món de la drogoaddicció, de la criminalitat... despertaren en ella la iniciativa del pro

jecte “**canvia una arma per una flauta**”, d'aquesta manera molts nens i joves tingueren l'oportunitat d'aprendre amb ella les primeres notes musicals.

La seva presència entre nosaltres fou i serà sempre una benedicció. Irradiava pau en el seu mirar i actuar, la caracteritzava la seva capacitat de veure allò positiu i bo de les persones, la seva fortalesa en el dolor. De la Gna. Rosa diria com de Sant Domènec: «Donava cabuda a tots en el seu abisme de caritat. Com que estimava tothom, de tots era estimada». Feia seu el lema de, «alegrar-se amb els que s'alegren i plorar amb els qui ploren». Inundada com estava de pietat, es prodigava en atenció al proïsme i en compassió vers els necessitats.

Per a totes nosaltres la vida de la germana Rosa Font és motiu de gratitud a Déu, però també un compromís i una interpel·lació, doncs el seu cos reposa en pau a la nostra terra i crec que com una bona llavor farà créixer el gra i donarà nous fruits per l'Anunciata a la nostra Delegació.

Gna. Tina Veloso Freitas

Abans vivia en un barri de Barcelona amb la meva mare. El meu pare no l'he conegut mai, se'n va anar de casa quan jo era molt petita, i no recordo res d'ell.

A Barcelona, anava a una escola, bé no sempre. De vegades la meva mare es quedava dormida i no em cridava. Les dues dormíem juntes i després anàvem a donar un passeig pel parc, però sempre acabava en un bar on s'estava amb els seus amics.

Un dia, quan era a l'escola, la mestre em va fer sortir de la classe perquè hi havien dues noies que venien a parlar amb mi. Elles em contaren que a casa hi havia problemes, i que de moment, no podria tornar, al menys fins que la meva mare arreglés les coses.

Me'n vaig anar de l'escola amb aquelles dues noies que em portaren a un edifici molt gran, amb moltes persones que treballaven. Jo estava molt espantada i no entenia res. Estava enfadada, però no em sortien les paraules i només plorava. Aquell malson, però, no acabava aquí.

Vaig sortir de l'edifici amb les dues noies que em feren pujar a una furgoneta que em va portar a Puig d'Olena. Mai havia vist una casa tan gran, ni havia estat al camp, ni rodejada de bosc. Quan vaig entrar, les dues noies se'n varen anar i aquí em vaig trobar amb molts nens i també algunes persones adultes que s'apropaven per explicar-me com funcionava tot. Els escoltava, però no entenia res, només volia anar-me'n a

casa amb la meva mare.

Per a mi tot era nou i desconegut. Seguia espantada i enfadada. Per què m'havien portat aquí? Per què no podia estar amb la meva mare?

Deien que la meva mare tenia problemes. És cert que a vegades no m'acompanyava a l'escola, o que jo tenia gana i a casa, alguns dies no hi havia res per menjar. També va haver-hi alguns dies que no teníem llum i no podia veure la TV, però un amic de la meva mare va fer alguna cosa amb els cables i després ja varem tenir llum. Aquestes coses no passaven sempre. A vegades, anàvem amb la meva mare a la parròquia i allí ens donaven aliments i roba. Havíem canviat de casa moltes vegades, la meva mare em deia: «hem de sortir d'aquí, no ens hi podem quedar» i ens anàvem a una altre casa o a una pensió durant uns dies. La meva mare no treballava perquè no trobava feina, però alguns dies anava amb unes noies d'unes oficines que li donaven diners.

A Puig d'Olena pensava en la meva mare i patia per ella. Encara ara hi penso cada dia. Qui la cuidarà? Qui li farà companyia a casa quan hagi begut massa?

Ara que s'acosta el Nadal haig de dir que a Puig d'Olena he après a viure'l i celebrar-lo. A casa no ho fèiem. Els Reis, ara es recorden de mi, abans mai em portaven res del que demanava i jo em pensava que era molt dolenta. La meva mare em deia

que a casa passàvem més tard. Ella esperava les rebaixes i així podia comprar-me algun regal.

Ara, ja fa quatre anys que visc a Puig d'Olena –al CRAE. He fet amics, vaig a l'escola, trec bones notes. La veritat és que podria dir que no em manca res. Tinc persones que m'estimen tal com sóc i em cuiden.

A més a més, amb els educadors/es juguem, fem activitats i sortides. He visitat i conegut molts llocs durant aquest temps. A part dels jocs parlem molt i amb ells aprenc a entendre les coses que em passen, m'expliquen el que no entenc de la meva mare i els motius que m'han portat a viure aquí. Com us deia, es pot dir que ho tinc tot, però hi ha quelcom que em falta, sempre penso amb la meva mare i desitjo poder estar a casa amb ella, com tots els nens i nenes.

Després d'aquest quatre anys veig millor a la meva mare. Cada setmana baixo amb una educadora a Barcelona i estic una hora amb ella. Sovint em pregunto perquè no puc tenir una família com la resta de companys de la meva escola. No tinc la resposta, ni ningú me la dóna, però espero que quan sigui gran, això no em passi i pugui tenir els meus fills

amb mi.

Aquest any, he començat la ESO i espero que tot em vagi molt bé. Com els altres anys passaré el Nadal a Puig d'Olena, amb els meus companys. Bé, amb alguns, perquè n'hi ha que tenen més sort que jo i poden anar alguns dies a casa seva. Potser més endavant les coses milloraran i jo també ho pugui fer. Farem el pessebre, l'arbre i guarnirem la casa. Això m'encanta. I, sobretot, m'agrada molt la representació del pessebre vivent. L'any passat vaig fer d'àngel en el pessebre vivent de l'escola. En el Centre celebrem tots junts el Nadal i passaran els Reis. Ja sé que sóc una mica gran però aquí he après a tenir il·lusió per celebrar les coses, les festes, els aniversaris... i a donar gràcies pel que tinc, així com tenir esperança, esforçar-me i treballar per aconseguir el que vull.

M'he allargat molt, per a desitjar-vos un Bon Nadal, però us volia fer arribar una petita part de la meva història, que és com la de molts dels nens que com jo viuen a Puig d'Olena i passen el Nadal fora de les seva família. Nosaltres vivim el Nadal en aquesta gran família que és per a nosaltres la nostra segona casa. Un petó. **ABLA**

UNA INICIATIVA SOLIDÀRIA A ALMONTE -HUELVA-

ANUNCIATA
en missió

«**MUÑECAS MADRINAS**» Un somni? Una realitat? Sí, una realitat i una iniciativa que involucra tot un poble!

L'Amparo és la presidenta de la ONG «Muñecas Madrinas», una dona meravellosa, amb una història d'entrega, servei, amor als altres, en especial als més desafavorits. Estar amb ella és quedar-se com un nen amb els ulls plens de sorpresa contemplant tots els espais de la casa plens de nines de tota mena, vestides amb una creativitat única, és quelcom increïble.

L'Amparo, amb un afecte especial, mentre va donant inconfusibles tocs finals a les nines, ens conte que cadascuna d'elles té una història, i el que explica no és el seu preu sinó que amb una nina s'apadrina un nen o una nena. A més a més, fer nines té un valor terapèutic. Hi ha persones amb problemes de psicomotricitat, fins i tot cegues que s'obliden de la seva limitació i cusen nines. Enguany l'exposició conté més de 400 nines i quasi totes, les persones que les varen fabricar se les varen quedar pagant el preu corresponent.

Aquest projecte neix motivat per un GEST SOLIDARI QUE PODEM TRADUIR: AMB AMOR. Va ser en el curs 2006-2007 en el marc d'una cavalcada solidària dels Reis Mags. Han passat els anys, i amb el caliu primer l'Associació segueix amb el seu objectiu de col·laborar en la Promoció de la Infància Desafavorida, que coneixem tan bé les Dominiques de l'Anunciata, sobretot complint somnis a Benín.

Aquest és el bonic regal de la solidaritat compartida. Cada any, el mes de desembre, el Museu de la Fraternitat d' Almonte es vesteix i mostra una col·lecció especial de nines de roba amb tot l'inimaginable que la creativitat pugui somiar. Hi participa el poble sencer i els beneficis es destinen a apadrinar nens del Tercer Món i aquest any, donada la situació d'Espanya, en concret d' Almonte, s'atenen alguns nens a través de Caritas.

GRÀCIES AMPARO, GRÀCIES A TOTS ELS COL·LABORADORS DE «MUÑECAS MADRINAS».

Gna. Pilar Medrano

Una vegada més, el grup de voluntaris es reuneix per tal de compartir les experiències de l'estiu passat. Amb aquesta hem arribat a la 42 trobada a nivell general i són molts els que segueixen amb el mateix entusiasme i entrega, creativitat solidària i esperit missioner.

Els dies 8 i 9 de novembre celebrarem la trobada de voluntaris i voluntàries de la missió Anunciata a Madrid, i dic celebrarem, perquè cal celebrar que any rere any el grup creixi en nombre de persones compromeses amb una missió tan apassionant com és la d'intentar ser les mans de Déu a la Terra per als més necessitats.

La diversitat és molt bona! Allà ens aplegarem voluntaris i voluntàries que ja treballen des de fa molts anys, alguns més de 20 o 30, amb d'altres més jovenets en això del voluntariat i l'activitat missionera, però tots amb un esperit jove i obert al món, mirant l'horitzó de la solidaritat i moguts per un cor que no es vol quedar impassible davant la realitat que ens envolta.

Cadascú amb el seu estil; així es va donar testimoni de tantes experiències enriquidores. Des de les sortides al Benín, Filipines, Guatemala, El Salvador i Camerun, passant per les experiències enviades en vídeo per part d'aquelles persones que segueixen en la missió, fins els testimonis de les experiències realitzades aquí mateix (on no cal oblidar que també hi ha molta feina a fer), com són les de la Cañada Real —a Madrid—, Vigo, Menorca i els projectes anuals de l'ONG l'Arc de la Solidaritat i el grup Espiga de Sagunt.

El ressò d'aquesta trobada fou considerable: «No podem ser cristians que visquin dins les bombolles de les seves comunitats aliens al dolor dels necessitats; Jesucrist va passar la seva vida al costat del desfavorits, la tasca és allà fora» com ens digué el sacerdot en l'Eucaristia que compartírem.

La germana Míriam, delegada de Missions, ens va animar a seguir compromentent-nos, bo i destacant la importància de continuar treballant cadascú des del seu lloc d'origen: «La Paraula ha de transformar-nos, ha de fer que allà on siguem optem per un compromís de vida. Sortir a les missions és necessari, però no ho és més que l'ajut que podem oferir en el nostre dia a dia».

Moltes paraules i frases diferents, alhora que complementàries resumiren la trobada en un compartir sincer: esperança, cor, denúncia, posar-se al costat de l'altre, d'igual a igual... Una breu però intensa explicació del Pla Marc General d'Evangelització de l'Anunciata presentada per l'Oscar Alonso, va ser el senyal de cloenda d'un gran cap de setmana. Les reunions per grups serviren d'una banda, als més joves, per a veure les inquietuds que cada un sentia després de la trobada, i als «grans», d'altra banda... diguem-ne veterans, per a mirar cap al futur. Parlem de reforçar el contacte creat i intentar conformar un projecte de missió comuna per fer-lo realitat entre tots, cadascú des del seu lloc i també de continuar compartint i reflexionant entre tots; de com seguir recolzant i acompanyant els passos de la missió del voluntariat Anunciata. Els nous compartiren inquietuds i el ressò sobre les diferents experiències compartides.

Gràcies a tots i a totes els que hi participàrem, sobretot a la comunitat de germanes Dominiques de La Granja que, un cop més ens obrí les seves portes i elles, des del seu servei, van tenir bona cura de nosaltres. Gràcies a tots aquells que d'una manera o altra segueixen treballant dia rere dia pel Regne. Ens unim a la pregària per les necessitats del món, d'una manera especial en aquests dies per aquells que a Filipines ho han perdut tot, ningú no podrà treure'ns l'esperança de transformar el futur en un món millor per a tothom. **MANU- Grup Espiga.**

«A vegades em sento molt lluny de viure a l'estil de Jesús, segueixo treballant i cercant, per això vaig assistir a la trobada; no per a explicar sinó per aprendre dels altres; rebre i contagiar-me de la humanització dels joves des de la perspectiva que ens proposa Jesús en les Benaurances. La sorpresa fou al trobar-me amb un grup de totes les edats, plens d'il·lusió, d'entusiasme, d'obertura, de fraternitat. Vaig veure o sentir aquella frase de l'Evangeli «El temps s'ha complert», «S'acosta un temps nou». Ben segur que jo no ho veuré, però hi haurà un canvi en l'Església amb un nou estil de vida cristiana i una opció radical per l'Església de Jesús, propera, acollidora, es a dir, alliberada de la seducció del poder i més plena de la força de l'Esperit».

No us canseu d'acompanyar els voluntaris». **Mª Carme**

«Camerun, Filipines, Benín, Guatemala, El Salvador, Etiòpia, Madrid, Menorca, Vigo... a peu de carrer i amb la FE i l' ESPERANÇA d'intentar canviar el món, els voluntaris es lliuren, fan pinya per recolzar diferents serveis i llocs per tal de fer visible el rostre dels invisibles».

«Com cada any, aquesta trobada s'ha convertit gairebé en una necessitat. Un tornar a posar els peus a terra i fer palesos els valors més bàsics i més essencials de la vida. M'aporta confiança i revifa la meua fe, fe que tenia un xic apartada. Fe que any rere any, trobada rere trobada i dia rere dia, es va consolidant i crec més. És clar que una flama ja n'encén una altra. Aquesta trobada em dóna moltes ganes de seguir aportant el meu granet de sorra per tal d'ajudar en allò que calgui i a qui ho necessiti. Segueixo creient en la solidaritat plena, constant, conscient, autocrítica, local i global: anada i tornada tal com ho considera Casaldàliga». **Selma**

«Una cosa que jo no esperava i em va sorprendre va ser que es comentessin experiències de voluntariat a Espanya. Et fa plantejar que hom pot ajudar en el seu entorn quotidià, o de quina manera es pot actuar a nivell local. Tal i com es va discutir posteriorment en el grup, és diferent del voluntariat internacional, però al cap i a la fi comporta uns mateixos valors, de manera que aquesta opció ha d'ésser valorada tant abans com després de fer un voluntariat fora d'Espanya». **Aurelio**

«Constatar que hi ha persones, moltes i molt diverses, preocupades pels més necessitats i que no és una qüestió de caritat, sinó de justícia social». **Joan**

«A nivell personal, confirmar que la "riquesa" de ser voluntari no és tant per la tasca desenvolupada, sinó per allò que et "marca en el teu estil de vida" de cara al futur». **Marian**

«I al final del camí em diran:

- Has viscut? Has estimat?

I jo, sense dir res, obriré el cor ple de noms».

Pere Casaldàliga

«En les trobades, jo escoltava com la missió transformava la vida de la gent que hi anava. Potser per això, jo esperava sentir en el meu viatge una sensació com d'un llamp que em travessés i canviés totalment la meua vida. Però, en realitat, durant els dies que vaig ser al Quiché no em va passar res d'això. La missió no produïa cap efecte en mi.

Jo intentava aprofitar bé el dia, parlar amb la gent, amb els nens, estar amb les germanes, ajudar en tot el que em demanaven. Vaig donar unes xerrades de drets humans, ajudava a les classes de recuperació i visitava les famílies dels nens becats. Vaig fer visites a malalts a l'hospital, a un centre de la tercera edat, a escoles rurals; també em va tocar anar al concurs de bandes on els nostres nens van guanyar el segon lloc, vaig participar en una peregrinació a Chajul, i vaig tenir l'oportunitat de conèixer per unes hores, l'escola de l'abocador a la ciutat de Guatemala. Això ja és una altra història... En realitat, no tenia massa temps per reflexionar sobre el que estava vivint. És clar que hi havia moments i detalls que em tocaven el cor i que em feien pensar. Però, en el fons, tenia una sensació d'impotència, pensava que jo no podria quedar-me allà, ni estava a les meves mans solucionar els problemes de la gent. Vaig adonar-me de la diferència entre donar i compartir. Jo puc donar molt d'afecte, ajut econòmic, paraules d'ànim, però el que realment transforma la vida de les persones és el compartir, el viure de dia en dia, restar al costat de les persones quan ho necessiten i això és el que fan les germanes en la missió. Jo, senzillament, em vaig dedicar a deixar una mica dels meus coneixements, bo i esperant que això pogués ajudar algú.

Vaig tornar a Barcelona a reprendre la meua rutina. L'endemà vaig començar a treballar, així que vaig disposar de poc temps per assimilar el que havia viscut. Fins aquell moment semblava que el meu viatge es resumia a ensenyar les fotos de lo bonica que era Guatemala.

Però, a mesura que passaven els dies, em vaig començar a sorprendre del canvi que experimentava per haver estat a Guatemala. En realitat, no vaig tornar igual que quan vaig marxar, l'experiència anava canviant la meua perspectiva, els meus valors.

Vaig començar a qüestionar-me moltes coses que fins ara em semblaven normals. M'adonava de la dependència que es té de coses totalment innecessàries. Vaig començar a sentir-me més lleugera, com si m'hagués tret càrregues i pesos que portava sobre meu.

Desaparegué la impaciència que tenia fins ara. Abans, si aconseguia 20 € per donar a la missió, m'angoixava perquè em semblava un fracàs, però ara m'adono que 20 € representa molt per als nens i jo em sento molt contenta de poder col·laborar encara que sigui amb poca cosa. És com si al tornar hagués après a **cuinar la vida a foc lent**.

El ritme de vida, l'estrès, el treball, les obligacions et condueixen a un remolí i si et deixes portar perds el rumb. Guatemala és com un imant, un salvavides que em manté surant i m'impedeix d'entrar de nou en aquest cercle. La meua ment torna a pensar en les persones que vaig conèixer i torno a ordenar els meus valors. Explicar-ho no és fàcil; hi ha vegades que escoltem notícies com per exemple de Síria, de Lampedusa... i pensem «quina barbaritat, pobra gent, és injust» però després d'aquest breu pensament tornem a les nostres ocupacions. Pel fet d'haver compartit amb gent que pateix, amb gent que la vida no li ha estat fàcil, es fa difícil tornar a les ocupacions sense més ni més. Et genera un compromís que no pots deixar de banda.

De la meua experiència a Guatemala, em quedo amb dues coses: Una és la vocació de les germanes, la seva dedicació, el seu saber estar, el seu lliurament, el seu compartir, la seva vida tan senzilla em va commoure; i, d'altra banda, el sentir tan a prop la gent, tan amables, agraïts, m'emocionava. El Quiché té una història complicada, amb una guerra civil a sobre, molta desintegració familiar, manca d'autoestima, sobretot la dona i, malgrat tot, la seva gent és allà, lluitant dia rere dia.

Per a mi tenen un gran mèrit, són un gran exemple, un gran ensenyament i per tot això, nos els puc oblidar de cap manera». **GELA**

JOVES COMPROMESOS

DOS JOVES en països diferents - un al Benín i un altre a El Salvador- i en situacions socials, culturals i fins i tot familiars també diferents, es veuen confrontats en la seva manera de veure i viure la vida, el seu compromís cristià. Ells segueixen creient en la força de l'Evangeli i per això l'un és catequista i l'altre l'únic batejat del seu poble i continua la seva formació cristiana.

Un foc s'encengué en els nostres cors i motivats per les Germanes Dominiques de la comunitat de La Serena -Xile, ens portà a formar part d'aquest bonica missió que es va

desenvolupar a l'Amèrica Central, als països de Guatemala i El Salvador.

Ens preparàrem lentament, tant en l'aspecte espiritual com en el quotidià, investigant, aprofundint les característiques i la vida de les comunitats a les quals aniríem, amb molts interrogants, però amb l'escalf del foc de la Paraula que ens convida a anunciar, seguim el nostre camí abans d'aquest temps de gràcia que viuríem a la Província Sant Martí.

I una llum ens va acollir amb afecte, amb humilitat, amb alegria per fondre's en una sola que ens portaria a compartir les nostres vacances i la nostra professió a la ciutat de Guatemala, a Telemán, i a Chiltiupán, a El Salvador. Des de la comunitat de l'Anunciata de la ciutat de Guatemala ens repartírem els nostres llocs de missió. Eren els primers dies del mes de gener de 2013.

En cadascun dels llocs de missió volguérem no només compartir la nostra fe, sinó també la nostra experiència professional, convivint amb els mestres i amb els nens en les seves pròpies aules.

Allà es viu realment el lliurament de les germanes... «La senzillesa de cor dóna pau i ens uneix a les persones amb les quals vivim». Sens dubte que aquesta senzillesa i acollida l'experimentàrem en

cadascuna de les persones i comunitats que tinguérem l'oportunitat de conèixer i amb les quals poguérem conviure.

Hem estat beneïts amb aquesta missió ja que, en realitat, hem rebut molt més del que preteníem donar. Les nostres vides, la nostra fe, la nostra manera de mirar el món són ara diferents. Van marcades per tot allò que visquérem en aquelles boniques comunitats que ens mostren la presència de l'Anunciata a Centreamèrica.

La missió compartida es va veure reflectida en el treball diari amb els alumnes de diferents graus, en les àrees de Llenguatge, Matemàtiques, Educació Infantil, Educació Física, tallers de perfeccionament docent, rol de l'Educador Anunciata, Lideratge, Estratègies de comprensió lectora, planificació, trobades amb Crist. Un altre aspecte que ens va omplir d'admiració pel que suposa de lliurament de les germanes va ser la visita a les famílies.

La senzillesa i el carisma de la vida comunitària de les germanes, els seus esforços per mantenir viva l'obra de la Anunciata, el seu lliurament diari, l'alegria amb què viuen cada dia la seva opció, les seves renúncies, els seus sacrificis, ens van fer sentir part d'elles, compartint la quotidianitat de les seves vides. Compartir l'oració diària amb elles omplia els nostres esperits i ens animava a seguir amb alegria la nostra missió i mantenir encesa la flama que segueix viva en els nostres cors. Infinitament gràcies a l'Anunciata per permetre'ns ser part de vosaltres.

Cristian, Myriam, Yasmina, Bibiana i Mirta.

MISSIÓ COMPARTIDA ENTRE JOVES D'URUGUAI I ARGENTINA

Recollim una part del testimoniatge i la vivència dels joves que compartiren la missió a Añatuya, al nord de l'Argentina.

ELS JOVES DE D'URUGUAI COMPARTEIXEN AMB NOSALTRES:

Voleu anar a missionar a Añatuya? Aquesta va ser la invitació que rebérem per part de les germanes de la nostra escola per compartir una missió a Añatuya, Santiago del Estero, a l'Argentina, juntament amb el grup missioner del col·legi Santo Domingo de la Província de Buenos Aires.

Se'ns van generar moltes expectatives i incerteses pel fet de missionar més enllà dels límits del nostre petit i estimat Uruguai, a més a més del repte que significava compartir una setmana colze a colze amb nois totalment desconeguts per a nosaltres.

Sens dubte, seria una missió molt diferent a la que estàvem acostumats a viure, però havíem donat el «sí» i era el moment de començar amb aquesta bonica aventura, de creuar la frontera i conèixer noves realitats.

Un cop ja a Buenos Aires, ens trobàrem amb aquest nombrós grup de joves que estaven disposats a compartir l'amor de Déu.

Cada matí més de cent nens ens esperaven ansiosos per compartir el seu temps amb nosaltres, rebre l'esmorzar, tenir una estona de catequesi i jocs en ronda. Tot a canvi d'aquesta tendresa que els nens saben donar, un miradeta de complicitat, algunes entremaliadures i aquestes abraçades que arriben al cor.

A les tardes, una altra gran tasca ens esperava: sortir pel barri i visitar les cases. Diverses vegades fórem rebutjats o no se'ns obrien les portes. Però el nostre esperit es revifava quan ens rebien famílies senceres, amb somriures a les seves cares, oferint tot el que podien. Mai no va faltar una cadira més a la ronda, un mate dolç per als missioners i la truita «Santiagueña» acabada de fer. Cadascú des de la seva situació, regalant-nos la seva hospitalitat incondicional, obrí els seus cors i confià en nosaltres. Per part nostra, volguérem ser tot orelles que alleugessin preocupacions, però també que compartissin alegries, presència que acompanyés una tarda solitària i, sobretot, buscàrem ser l'excusa per portar Jesús a cada llar.

Añatuya ens va deixar dos grans ensenyaments: ens va fer adonar que les necessitats dels adults i dels nens excedeixen els límits dels països creats per l'home perquè, al cap i a la fi som tots iguals. La gent necessita de nosaltres els missioners més del que ens podem imaginar. D'altra banda ens va demostrar que tot i que un riu ens separa, som joves que pel fet de compartir un mateix carisma, vivim el cristianisme de la mateixa manera, amb les mateixes inquietuds, els mateixos desitjos de lliurament i en la recerca contínua d'apropar-nos una mica més a Jesús.

¡Gràcies Añatuya! ¡Gràcies grup missioner del col·legi Santo Domingo de Ramos Mejía!

Maria i Damián

JOVES DEL COL·LEGI SANTO DOMINGO RAMOS MEJÍA, Buenos Aires

És clar que aquest viatge no es va fer d'un dia per l'altre, va portar molts mesos de preparació, coordinació i sobretot molta predisposició per part de tots els que formem part de la missió. S'acostaven els dies i creixia l'ansietat, les ganes d'aportar una ajuda a gent i nens que la necessiten es feia cada vegada més gran. Un s'imagina com serà, què es trobarà, perquè hem escoltat l'experiència d'altres persones que ja van anar-hi primer, però viure-ho en la pròpia pell i ser-hi és sorprenent i increïble.

La nostra primera ocupació era preparar l'esmorzar i les activitats que havíem de realitzar amb els nens. Tots aquests nois ens donaven energia per seguir, i si calia fer més esforços, aixecar-se més d'hora, no importava perquè l'esforç i el sacrifici que tots els missioners posàvem en les nostres activitats era sinònim d'afecte, d'amor.

Un moment molt important que permetia compartir les experiències del dia eren les estones d'oració que teníem al començament i al final del dia. Era quan explicàvem totes les nostres experiències i ens avaluàvem com a grup que s'enfortia com a tal, ja que també aclaríem tots els dubtes que anaven sorgint i entre tots ens posàvem d'acord per millorar cada dia.

Com ho féu la Dorita i la seva família, moltes famílies, ens obriren les portes de casa seva, i més que això, ens obriren els braços i ens oferiren un gest d'afecte completament desinteressat, que molts de nosaltres quedàvem estorats. Quan a la tarda passàvem a visitar les cases del barri, molta gent ens rebia de manera excel·lent i compartíem uns mates exquisits i llargues xerrades, jera un moment únic!

Juan Manuel

Tot va començar al Col·legi Santo Domingo de Ramos Mejía quan el microbús va arribar i ens disposàrem a carregar les caixes de les donacions. Era el moment d'iniciar el treball en equip, tots col·laborem fins i tot els nostres pares.

El viatge va ser una barreja d'emocions, un xic d'ansietat, però sobretot, molta felicitat de saber que la missió que havíem estat preparant des de feia ja uns quants mesos era tan a prop.

A mesura que passaven les hores es feia impossible no encaterinar-se massa, aquests nens l'únic que expressaven era un amor d'allò més pur. Ens ensenyaven els seus costums i nosaltres els nostres.

Les tardes
l e s
dedicàvem
a recórrer
el barri,
passant
per les
cases per
conèixer
l e s
famílies.

Alguns no ens obrien les portes, altres ens obrien el cor i compartien el mate amb nosaltres alhora que ens explicaven les seves vivències.

S'acostava el darrer dia i, sens dubte, sentíem que la nostra missió havia aconseguit superar les nostres expectatives. Però no teníem ganes de tornar a Buenos Aires, volíem que el temps s'aturés i que la pau interior que teníem perdurés per sempre en nosaltres.

El desconnectar-nos de la rutina ens va fer reflexionar i ens preguntem: Per què ens fem tant de problema per coses tan insignificants? De què em serveixen les coses materials si l'únic que t'omple és l'amor?

La missió va ser única, no hi ha paraules per descriure els nostres sentiments. Eternament agraïts. **Sofia Vicente**

El passat dijous 28 de novembre, va tenir lloc la gala de lliurament dels VIII Premis Onda Cero Sagunt, el jurat dels quals va atorgar el Premi a la Solidaritat 2013 al Grup Espiga pel seu treball en els projectes i iniciatives de voluntariat social durant tot l'any.

Arran d'aquest esdeveniment, el Grup Espiga s'expressava així:

Acollim el premi des de la humilitat i també des del convenciment que encara queda molt per fer. Si aquest és un premi a la solidaritat ha de ser un premi compartit, en primer lloc amb la Comunitat de les germanes Dominiques de l'Anunciata de Sagunt que és on neix el nostre projecte; també compartit amb la Comunitat Educativa del col·legi Sant Vicent Ferrer- FESD, amb tots i totes els voluntaris i voluntàries, amb l'Ajuntament de Sagunt i amb les empreses i associacions que col·laboren amb nosaltres .

Com expressa el títol del nostre projecte «Amb una altra mirada», pretenem això, mirar d'una altra manera, tenir una altra mirada cap a les persones excloses socialment, sobretot cap a la nena i al nen que no tenen les mateixes oportunitats que els altres, per al jove immigrant que arriba a la nostra comarca. Una mirada que comprèn, que acull.

Com a grup, com a Comunitat que som i que creu que podem transformar la societat, ens sentim en la responsabilitat de donar a conèixer aquestes realitats i treballar per canviar-les. En aquest camí ens cal agrair totes les persones que solidàriament aporteu el vostre granet de sorra.

La nostra opció, la nostra vocació és la del compromís amb l'altre, la de trobar la felicitat estant amb ell, cal fer el pas, només cal conèixer, sortir del nostre propi jo per conèixer i actuar.

Agrair a ONDA CERO que amb el seu treball ens ajuda a què aquest missatge arribi més lluny, gràcies pel magnífic treball que realitzeu donant també tantes bones notícies durant tot l'any.

*Aquest grup de joves, intenta dia rere dia aprofundir i viure el carisma Dominicà i de l'Anunciata des d'una actitud de servei i de formació en la Paraula. Fruit d'això neixen els projectes de «Suport Escolar» en el que cada setmana s'atenen més de 40 infants que per la seva situació d'exclusió social necessiten un acompanyament per poder tenir les oportunitats que qualsevol nen mereix; el projecte de «Joguines Solidàries», que conjuntament amb les tres Caritas de Sagunt, canalitza la donació de joguines per Nadal a més de 400 infants que per la seva situació familiar no podrien gaudir-ne; el projecte de «Festival Solidari» en el que es pretén donar a conèixer la vida i cultura dels immigrants africans residents al municipi i al Centre d' Acollida La Casa Nova amb el qual la Comunitat de Germanes Dominiques i el Grup Espiga estan compromesos a través de la seva tasca social, i el projecte desenvolupat per primera vegada durant aquest any «I Cursa Solidària» en la que van participar més de mil persones per tal de col·laborar en aquestes iniciatives mitjançant la seva presència i el seu donatiu a l'hora de la inscripció. **Grup Espiga***